



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Chronicon Monasterii Bödecensis Ordinis Canonic. Regul.
S. Augustini in Diœcesi Paderbornensi**

Probus, Johannes

Monachij, 1731

VD18 12260568

Caput II. De Humilitate prædicti prioris.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64645](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64645)

CAPUT II.

De Humilitate prædicti Prioris.

Fuit itaque humilis, nam nullum superbiæ vitium vel saltem nota superbiæ in eo aliquando potuit deprehendi; Et ne fomentum superbiæ sibi ministraret, licet uno pede debilis extiterit, tamen non equis, sed humili pedum incessu, quem admodum sancti Patres, quorum meritis se participem fieri laborabat, ire per viam solitus erat. Cùm verò pro Monasterij sui causis incessum foris fecerat, quantumcunque etiam aura turbida apparuerat, viâque lutosa, habitu suo, non mantello, nec toga voluit operiri, prout quidam Religiosi foris in via positi, pro dolor, facere non verentur, qui occasione auræ pluvialis proprium habitum tegunt, & quod deterius est, Excommunicationis Sententiis per hoc non timent innodari. Prædictus etiam Prior in via constitutus (cùm Socius itineris teneritudini suæ compatiens ejus cappam ferre vellet) in hæc verba illi respondebat: *Frater meam crucem propriam ego feram; sicque non permisit, ut aliquis ejus cappam in via ferret.* Aliud prædicti Prioris humilitatis indicium hoc, quod sequitur, declarabit; nam oblonga ejus tunica, cùm inferiùs ex vetustate & frequentibus laboribus annihilata & consumpta foret, jussu suo inferiùs abscindebatur, in superiore ejus parte prolongabatur. Quadam etiam vice propter negotium sui Monasterij cùm partem Saxoniam pertransiens, in nummis (quibus cibum emeret) deficeret, velut pauper panem mendicabat; cùm verò in Monasterio suo ob varias necessitates post conventum eum contingeret manducare, consuetus erat rogare coquum, ut propter DEUM sibi daret ad edendum. In tantum etiam diligebat singula sibi necessaria petere propter DEUM, ut, dum cujusdam famosi Domicelli servus ad Monasterium prædicti Prioris occasione viæ declinans, eundem Priorem peteret, quatenus propter Dominum suum cibum sibi ministraret, in hæc verba Prior responderit: *Si propter DEUM de pauperculis cibis nostris edere volueris, impertiemur tibi, quod habemus.* Quod dum servus facere recusabat, indignatione plenus abiit incibatus, postquam verò aliquantulum de loco recesserat, me vidente, gravi molestia fami-

mis

mis compulsus rediit, & cibum propter DEUM petens, id quod ministratum fuit, manducavit. Insuper supradicti Prioris humilitatis ornamentum per hoc, quod sequitur, declaratur: quodam tempore quidam mutus simul & surdus in Monasterio dicti Prioris hospitio receptus erat, qui dum graviter ibidem cæperat infirmari, præfatus Prior convenientioribus cibus, quibus dictum infirmum reficere posset, receptis eundem in propria persona visitavit. Audiatur & aliud humilitatis indicium: nam quidquid subditis imposuit observandum, hoc & ipse studuit observare; quadam enim vice pro majori habendâ disciplinari vitâ ordinavit, & imposuit omnibus, qui sub ejus obedientia DEO militabant, quòd circa ignem, cum se calefacerent, silentium observarent, & quicumque ejus institutionem transgrederetur, ille proxima refectione pro pœnitentia tantum panem cum cerevisia manducare deberet; qua ordinatione facta non multo transacto tempore, in Vigilia scilicet Dominicæ Nativitatis, cum Prior post Completorium ad ignem cum Converso sederet, nomine Henrico Krulenberg, & magnâ sollicitudine suæ domûs, qua premebatur, prædictam suam ordinationem non attendens cum assistente Fratre ad focum loquebatur, illis verò sic ad invicem loquentibus Prior ab intus in conscientia admonitus de excessu, Fratri suo dixit: *Frater scis quid jam actum est à nobis? ordinavi, ut ad ignem sedens ibidem silentium observaret, & ecce! illius statuti inventi sumus transgressores;* Respondens Conversus ait: *Pater, æstimo, quod hac ordinatio Vestra minime vos involvat, & quod ubique licitum sit, & aliis vobiscum ad ignem loqui:* ait Prior: *Non ita convenit Frater, ego Fratribus onus imponens, onus cum ipsis non portabo? transgressi sumus, peccavimus, pœnitentiam agere volumus, ut tenemur.* Et ecce! crastina dies illuxit Dominicæ videlicet Nativitatis, in qua omnes Christiani pro solito spirituali gaudio gaudere solent, ac etiam aliquid cibi lautioris insummere; at præmemoratus Prior cum supra dicto Converso à meridianâ refectione se se absentans, in privato loco tantum panem & cerevisiam pro pœnitentia comedebat. Utinam tam perlucidum imitationis exemplar in singulis, qui præfunt, haberetur! plures Prælatos novi, sed vix talem in humili conversatione deprehendi. Aliud adhuc humilitatis indicium: nam cum propter ingens frigus accessum ignis peteret, passus non est, ut aliquis sibi locum daret, sed velut unus ex ipsis

sedem tollens igni inter alios se admovit, & silentio ibidem observato, cum calefactus fuit, sicut agnus mansuetus cum morum gravitate inde discessit.

CAPUT III.

** rigorosa. De * Strenua Vita prædicti Prioris circa semetipsum.*

Fuit præterea prædictus Prior satis strenuus in semetipsum; nam in angulo Ecclesiæ supra nudum pavementum tantum culcitram suppositam nocturnis temporibus requievit. Et quodam tempore, dum quendam clericum hospitio reciperet, ac ex paupertate lecto careret, quo eum per noctem quiescere faceret, misericordiam motus ipsum ad suum stratum ire fecit, ipse vero dum cubitum ire vellet, nesciens quod se verteret ad quietem, noctem (ut reor) magnam ex parte insomnem duxit. Prædictus Prior cum magnum frigus ex vestimentorum defectu sustineret, & hoc Domino Guntramno cuidam devoto sacerdoti oppidi Geseke indicatum fuit, ille æquo animo hoc ferre non valens (maximè cum idem Prior tener corpore fuit) pellicium, quo frigus depelleret, eidem miserat, quo dum ille parvo tempore utebatur, uni de sibi subjectis illud ad induendum ministravit; hoc peracto idem Prior tam validum frigus perpeffus est, ut omnia ejus corporis membra tremorem sustinerent, quod dum quidam Conversus nomine Henricus Krulenberg cernebat, compassione motus in lacrymas solvebatur.

CAPUT IV.

De Patientia & Charitate prædicti Prioris.

Patientia insuper plenus extitit atque charitate. Nam quodam tempore, ipso Paderbornæ pro causis sui Monasterij existente supervenit Subprior suus Daniel nomine nuntians ei, quod Otto Comes de Woldige omnes Monasterij oves & boves armata manu abstulisset, ille caput inclinans humili voce ait in hæc verba: *Manducant Spiritum sanctum in his pecoribus nostris, quæ nobis abstulerunt; velut*
bono-